

KỂ LẠI TÂM TRẠNG CỦA EM SAU KHI ĐỂ XẢY RA MỘT CÂU CHUYỆN CÓ LỖI VỚI BẠN

1. Lập dàn ý kể lại tâm trạng của em sau khi để xảy ra một câu chuyện có lỗi với bạn

a. Mở bài

- Giới thiệu về câu chuyện sắp kể (diễn ra ở đâu? bao giờ? với ai?), nói vài dòng ngắn gọn về chủ đề (nằm ở trong đề bài)

b. Thân bài

- Hoàn cảnh diễn ra câu chuyện.

- Diễn biến của câu chuyện.

- Tâm trạng của người viết khi phạm lỗi: buồn bã, hối hận...

- Hành động, quyết định của bản thân sau lỗi lầm: quyết định đến xin lỗi...

c. Kết bài

Bài học rút ra cho chính bản thân.

2. Viết một đoạn văn ngắn kể lại tâm trạng của em sau khi để xảy ra một câu chuyện có lỗi với bạn

Tôi và Hằng là bạn thân từ năm lớp 6. Cả hai đều vô cùng yêu mến nhau. Chúng tôi thường chia sẻ cho nhau rất nhiều chuyện.

Một hôm, sau giờ ra chơi đầu giờ chiều, tôi phát hiện ra mình đã bị mất một số tiền ở để ở trong cặp. Đây là số tiền mà bố mẹ đã cho tôi để đóng tiền học thêm Toán. Chính vì vậy, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng và sợ hãi. Tôi nghĩ lại trong khi mình ra khỏi lớp thì trong lớp còn có những ai. Và tôi chợt nhớ ra lúc đó Hằng vẫn còn ở trong lớp, Hằng còn ngồi cùng bạn với tôi nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ Hằng. Cuối tiết học, tôi có lên báo cáo với cô giáo và nhờ cô giúp đỡ.

Cô đã bắt đầu cuộc “truy tìm kẻ trộm” bằng nhiều cách nhưng vẫn không tìm ra thủ phạm. Trong suốt khoảng thời gian còn lại, Hằng có hỏi han tôi nhưng tôi tìm cách né tránh, không trả lời. Có lẽ Hằng cũng cảm nhận được rằng tôi đang nghi ngờ bạn ấy. Cuối cùng, cô yêu cầu cả lớp đặt những đồ dùng cá nhân lên bàn để cô kiểm tra. Khi cô kiểm tra đến tôi thì phát hiện ra một chiếc phong bì trong túi của chiếc áo khoác. Đó chính là chiếc phong bì đựng số tiền đã mất. Tôi chợt nhớ ra trước khi đi học mình đã để vào đó thay vì để trong cặp.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ rồi lên tiếng xin lỗi cô giáo và cả lớp. Nhưng lúc này, người tôi cảm thấy có lỗi nhất lại chính là Hằng. Hết giờ học, tôi không đợi Hằng cùng về như mọi khi mà về cố ý về trước. Trên đường về, tôi suy nghĩ lại hành động của mình ngày hôm nay, tôi rất hối hận và tự nhủ ngày mai sẽ đến xin lỗi Hằng. Qua kỉ niệm đó, tình bạn của tôi và Hằng ngày càng gắn bó hơn.

3. Kể lại tâm trạng của em sau khi để xảy ra một câu chuyện có lỗi với bạn - Bài tham khảo số 1

Ngày hôm ấy, là sinh nhật bạn. Bữa tiệc ấy có lẽ sẽ rất vui nếu như không có chuyện đó xảy ra. Trước khi buổi tiệc bắt đầu, tôi là người đến sớm nhất để giúp bạn trang hoàng tiệc. Sau khi trang trí xong, tôi lên phòng Trân nghỉ xả hơi và bật nhạc nghe. Khi nằm lên giường, cảm thấy có gì cộm cộm dưới gối, tôi liền lấy ra xem thì ra đó là nhật kí của Trân tranh thủ lúc Trân còn đang ở dưới lầu tôi đọc lướt qua cuốn sổ. Tôi giờ ra từng trang thích thú đọc những dòng chữ hiện ra trước mắt. Quá chăm chú đọc nên tôi không biết rằng Trân đã đứng đó từ lúc nào, gối bánh trên tay bạn rơi xuống. Nụ cười trên môi vụt tắt, đôi môi bạn mím chặt lại, mắt mở to. Khuôn mặt hồng hào của bạn giờ đây trắng bệch. Trân hét thất thanh:

- Cậu thật quá đáng!

Tiếng hét của Trân làm tôi chột tỉnh, tôi vô cùng sợ hãi và bất ngờ làm quyển nhật kí rơi xuống đất. Mọi thứ diễn ra quá nhanh làm tôi không thể tưởng tượng được. Đôi mắt Trân nhìn tôi trở nên đầy lạnh lẽo và xa cách. Tôi im lặng không nói lời nào khi thấy trên khuôn mặt bạn là hai hàng nước mắt.

- Thôi! Cậu xuống lầu nhập tiệc đi! Vừa nói Trân vừa nhặt cuốn nhật kí lên và chạy vội vào phòng, tôi sững sờ chưa kịp nói lời xin lỗi. Bữa tiệc hôm ấy đã diễn ra nhưng không ai thấy sự xa cách của tôi và Trân.

Về nhà tôi suy nghĩ về hành động của mình, tôi tự trách mình “Tại sao mình lại tò mò đến vậy? Mà có biết là đã đánh mất đi niềm tin của người bạn thân iu không?”. Trong tôi luôn muốn nói lời xin lỗi nhưng sao khó quá!

Cũng chính sự ngang bướng của tôi đã làm mất đi tình bạn của mình. Tôi giận mình quá, lòng ray rứt vì đã xâm phạm đến những điều bí mật riêng tư của bạn. Tôi thật sự không muốn mất bạn. Tôi nhủ lòng ngày mai sẽ đến xin lỗi bạn.

Sáng hôm sau đến lớp, tôi lấy hết dũng khí bước đến cạnh Trân để nói lời xin lỗi. Ngoài sự mong đợi Trân mỉm cười và chấp nhận tha thứ cho tôi. Bạn nói:

- Trong cuộc sống không ai không mắc lỗi làm nhưng người biết sửa chữa và nói lời xin lỗi là người tốt và cậu đã làm được đấy thôi! Vì thế mình sẽ tha thứ cho cậu.

Tính hiếu kỳ đôi lúc làm con người khám phá ra những điều mới lạ nhưng cũng có lúc làm cho con người trở nên xấu xa hơn khi nó biến thành sự tò mò tọc mạch. Mỗi con người đều có một góc riêng tư không thể bày tỏ cùng ai và điều đó cần được tôn trọng. Vì vậy lén xem trộm nhật kí của bạn là một hành vi không đúng. Tôi đã xúc phạm bạn và nếu như không được tha thứ thì có lẽ tôi sẽ đánh mất tình bạn thiêng liêng này.

4. Kể lại tâm trạng của em sau khi để xảy ra một câu chuyện có lỗi với bạn - Bài tham khảo số 2

Năm lớp 6 và lớp 7, tôi thi học sinh giỏi môn Toán toàn huyện, đều giành giải khuyến khích. Nhiều bạn đã lên tiếng chế giễu tôi là được giải “khúc khích”!

Lên lớp 8, bố mẹ tôi chuyển nhà lên thị xã. Hai chị em tôi đều chuyển đến trường mới: trường Trung học cơ sở Phạm Ngũ Lão. So với các bạn trong lớp thì tôi chỉ vào loại học khá các môn Toán, còn môn Ngữ Văn và Tiếng Anh, tôi giồng mình lên mà vẫn chỉ đạt điểm trung bình. Tôi sinh ra đã luôn cảm thấy tự ti, thậm chí có lúc tỏ ra hèn nhát. Tổng giờ học Ngữ Văn, cô giáo đưa ra câu hỏi nào tôi đều biết đáp án, nhưng tôi không dám giơ tay phát biểu. Trong những giờ sinh hoạt tổ học tập, sinh hoạt lớp, tôi ngồi im như thóc trong bồ. Các bài kiểm tra Toán, tôi chỉ được 7 hoặc 8 điểm; cô giáo dạy Văn vẫn phê là “trình bày rối” hay “chưa khoa học”. Thậm chí, có lần tôi còn làm trò cười cho cả lớp. Tôi gọi cây đàn ghi ta (lục huyền cầm) là cây đàn “chi-nha” khi làm bài văn thuyết minh.

Tôi trở nên vụng về khi bước vào phòng chức năng học vẽ, học đàn, học hát. Buổi học hôm ấy, khi các bạn kéo ra sân chơi, tôi ở lại một mình trong phòng chức năng. Không biết tôi hí hoáy thế nào mà lại làm đứt dây đàn vĩ cầm. Sự cố xảy ra, tôi vô cùng lo sợ. Tôi dặn mình: “Chẳng ai biết mình gây ra. Cứ im lặng và tỉnh bơ...”. Buổi tập hát tiếp tục. Cái Diệu kêu lên: “Đàn đứt dây rồi!”. Cô giáo dạy âm nhạc hỏi: “Ai làm đứt dây đàn?”. Nhưng tất cả đều nhìn nhau im lặng. Cô giáo tỏ ý không vui khi không ai dám nhận lỗi làm của mình. Sau sự cố ấy, thầy chủ nhiệm lớp 8A hạ một bậc hạnh kiểm của Diệu (nhóm trưởng) và Hoàn (nhóm phó) trong đội ca vũ, từ loại tốt xuống loại khá.

Chuyện ấy làm lòng tôi day dứt mãi. Tôi trần trọc và tự trách mình sao hèn nhát thế? Tại sao không dũng cảm tự nhận lỗi để Diệu và Hoàn mắc oan? Nhưng có lúc tôi lại nghĩ: “Mọi chuyện rồi sẽ trôi qua. Nhắc lại làm chi cho mệt...”.

Lòng tự trọng đã nâng đỡ tâm hồn tôi. Tôi viết một bức thư dài gửi thầy chủ nhiệm nói rõ sự việc, xin nhận kỷ luật. Tôi hy vọng thầy không hạ mức hạnh kiểm của hai bạn Diệu, Hoàn...

Thầy chủ nhiệm yêu cầu gặp riêng tôi. Thầy nói về lòng tự trọng, sự hèn nhát và lòng dũng cảm. Thầy an ủi, động viên tôi. Lúc đầu, tôi cứ ngỡ các bạn sẽ khinh ghét tôi, xa lánh tôi. Nhưng thật không ngờ, các bạn lại yêu mến, quý trọng tôi hơn trước. Tôi thấy tâm hồn mình thanh thản. Cuối năm học lớp 8, thi kiểm tra, tôi được năm điểm 10, xếp loại giỏi văn hóa, xếp loại tốt hạnh kiểm.

Nhớ lại kỉ niệm thời non dại ấy, bài học ngụ ngôn về chuyện “đóng đinh lên cột” mỗi lần mắc một khuyết điểm và “nhổ đinh” mỗi lần sửa chữa được một lỗi lầm ... làm tôi cứ nao lòng.